

bære store Byrder for at faa deres kirkelige Arbejde fremmet. Og man kan aldeles ikke sige, at det er de velhavende, der slutter sig til denne Side i vort folkekirkelige Liv. Thi hvis man vil gaa ud paa Broerne her i København og undersøge de smaa Menighedssamfund, der samles dér, er det slet ikke de rige i denne store By, der samles i disse smaa Bykirker, som de har faaet rejst ved privat Initiativ. Og gaar man ud paa Landet, vil man heller ikke finde, at det er de store Gaardmænd, der dér samles i dette kirkelige Arbejde, men tværtimod mange Gange Smaakaarsfolk.

Jeg synes, at naar disse Kredse har bragt dette store Offer ad Frivillighedens Vej, vilde det være nok saa smukt, om man i Stedet for at sige: Folkekirken skal laves om efter vore Ønsker, efter vort Behov — kunde bringe dette Offer og selv prøve paa at bygge et kirkeligt Arbejde op, der kunde øve en Indsats i hele den kirkelige Udvikling. Men det tror jeg ærlig talt ikke, de har megen Lyst til, de har kun Lyst til, at Folkekirken skal imødekomme deres Krav, som de nu ønsker det indrettet efter deres specielle Tankegang. Saa kunde man jo faa at se det Særsyn, at den grundtvigske Bevægelse, der begyndte med at sætte al Kraft ind imod den rationalistiske Bevægelse, sluttede med selv at have i Rationalisme og kræve, at nu skulde Folkekirken indrettes efter disse rationalistiske Strømninger.

Det ærede Medlem Hr. J. Jacobsen ønskede ikke at komme med nogen Henstilling til Kirkeministeren, og det vil jeg i og for sig heller ikke. I al Almindelighed vil jeg gerne komme med Henstillinger til Ministrene. Jeg tror, det godt kan behøves, og man kan gerne have Brug for at gøre dem indtrængende for at opnaa det, man vil. Men jeg tror, man i dette Spørgsmaal skal have sin Opmærksomhed henvendt paa, at store Dele af det danske Folk ikke kan forstaa, at man skal indrette Folkekirken efter, hvad der kan være et specielt Ønske i en Valgmenighed i Ryslinge.

Steen: Jeg vil gerne rette et Spørgsmaal til den højtærede Kirkeminister angaaende Præste- og Præstegaardsforholdene i Udby Sognekald i Fyns Stift. Udby Sognekald blev ledigt i Foraaret 1923. Imidlertid blev Embedet ikke — vel paa Grund af den herskende Præstemangel — opslaaet ledigt, men Sognepræsten for Gamburg Menighed blev for et Tidsrum af 2 Aar konstitueret som Sognepræst tillige

for Udby Sognekald. Ronæs Præstegaard, der hidtil har tjent som Bolig for Sognepræsten i Udby, er meget gammel og brøstfældig. Præstegaardskommissionen har ved en Synsforretning i Februar Maaned i Aar besluttet, at der ikke bør ofres yderligere paa denne Præstegaards Vedligeholdelse, da Avlsbygningerne er utidssvarende og Hovedbygningen ikke egnet som Bolig for Præsten i kommende Tider. Jorden, som er paa godt 30 Tdr. Land, er bortforpagtet til Foraaret 1927.

Hele denne Usikkerhedstilstand baade med Hensyn til Præstespørgsmaalets endelige Afgørelse til sin Tid og med Præstegaarden staaende tom, uden at man ved, om der skal bygges en anden, er lidet tilfredsstillende for Menigheden, og Menighedsraadet, som meget ønsker en endelig Afgørelse af dette Spørgsmaal, har i Juni Maaned i Aar indsendt et Andragende til Kirkeministeriet, i hvilket det har skitseret en Ordning af Præstegaardsforholdet, hvorefter der skulde opføres en ny Præstegaard i Nærheden af Udby Kirke, hvad Ronæs Præstegaard ikke er. Man har skitseret en Ordning, som er tilbudt ved Velvillie og Forstaaelse fra Forpagterens Side, hvorefter Jorden kunde stilles til Raadighed til Udstykning, formentlig til 3 Husmandsbrug, allerede i det kommende Foraar, imod at man fra Ministeriets Side fik Sikkerhed for, at naar de 2 Aar er gaaet, for hvilke den nuværende Ordning af Præstespørgsmaalet gælder, Embedet da, hvad Menigheden og Menighedsraadet meget ønsker, besættes.

Dette Andragende, der, som jeg allerede har nævnt, er indsendt til Ministeriet i Juni Maaned, har Menighedsraadet endnu i Dag, den 6. Novemb, er ikke faaet Svar paa. Jeg saa i Sommer, at den højtærede Kirkeminister i et Interview til et Blad havde betegnet Kirkeministeriet som Roens Ministerium, og der er jo heller intet i den Forretninggang, at et Menighedsraad ikke har faaet Svar paa et Andragende 5 Maaneder efter Indsendelsen, der i og for sig modbeviser dette. Men selv om den højtærede Minister skulde have haft Held til dér netop at træffe det rette, vil jeg uden paa nogen Maade at bestride eller benægte, at Ministeriet selvfølgelig i enhver Sag, ogsaa i denne, skal have rimelig og rigelig Tid til sine Overvejelser, dog gerne opfordre den højtærede Minister til under denne Debat at udtale sig om hele dette Forhold, hvad man fra Ministeriets Side tænker, og hvorledes man stiller sig til det Andragende, der er indsendt til Ministeriet i Juni Maaned, og derefter hurtigst faa tilvejebragt en